

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 58/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., Hurbanova 18, Bardejov, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., Južná trieda 1, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 116/2017 z 28. septembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 75/2018 z 25. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o.

(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 116/2017 z 28. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 75/2018 z 25. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení žalobcu je na Okresnom súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“) účastníkom viacerých súdnych konaní, ktorých predmetom je úhrada sumy za poskytnuté služby pri správe bytového domu. Všetky tieto konania sa týkajú obytného bloku H 3 na Partizánskej ulici v Bardejove. V predmetnom konaní okresný súd nepriznal žalobcovi (sťažovateľovi, pozn.) v žalobe požadovanú sumu za správu obytného bloku, pretože za správcu predmetného obytného bloku považoval obchodnú spoločnosť BARDBYT, s. r. o., Bardejov, a nie sťažovateľa (rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 72/2008-279 zo 4. mája 2017). Uvedený záver okresného súdu potvrdil v napadnutom rozsudku aj krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa. Následne najvyšší súd dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol.

3. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nespĺňajú požiadavku riadneho a ústavne konformného výkladu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), nie sú zrozumiteľné, predvídateľné a nie sú dostatočne odôvodnené. Podľa sťažovateľa *„výklad a interpretácia zákona o vlastníctve bytov súdmi v tejto veci popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem - najmä pokiaľ ide o otázky synalagmatických záväzkov, preukázania zákonných a skutkových okolností realizovaných postupov vlastníkov bytov a nebytových priestorov (zvolávanie a priebeh ako aj výsledky schôdze vlastníkov) ako aj rozdielmi medzi schválením správcu a schválením zmluvy o výkone správy s konkrétnym*

správcom. Ústavne neudržateľnými sú aj odôvodnenia premlčania v kontexte realizovaných a poskytovaných služieb, ktoré nemajú žiadnu oporu v texte právneho predpisu.“

4.1 Podľa sťažovateľa bolo podstatou sporu právne posúdenie situácie, keď pôvodný správca a nový správca bytového domu riešia otázky spojené s existenciou a so splnením zákonných podmienok pri prechode výkonu správy bytového domu na iného správcu, a to v kontexte zákonných prejavov vôle vlastníkov tohto bytového domu.

4.2 Sťažovateľ spochybňuje hlasovanie vlastníkov bytov v bytovom dome H 3 na Partizánskej ulici v Bardejove vykonané na schôdzi vlastníkov, na ktorej došlo k prijatiu rozhodnutia o zmene správcu bytového domu. Sťažovateľ tvrdí, že v predmetnom prípade nedošlo k zmene v osobe správcu, a prostredníctvom konaní na všeobecných súdoch sa od vlastníkov bytov bytového domu H 3 v Bardejove domáha finančných plnení, ktoré žalovaní vlastníci bytov zrejme poukazujú už novému správcovi (BARDBYT, s. r. o., Bardejov, pozn.).

4.3 Sťažovateľ ďalej tvrdí, že ak zmluva o výkone správy môže byť uzatvorená len s jedným správcom, tak správa (bytového domu, pozn.) môže byť odovzdaná výlučne tomu, kto preukáže, že novým správcom je a že proces jeho schvaľovania a tiež schvaľovania novej zmluvy o výkone správy bol zákonný a správny. Sťažovateľ taktiež zdôrazňuje, že finančné plnenie vlastníkov bytov správcovi nie je viazané na moment skončenia výkonu správy bytového domu, ale na moment odovzdania správy novému správcovi bytového domu. Podľa názoru sťažovateľa pokiaľ on ako pôvodný správca neodovzdal správu novému správcovi, platby za správu vlastníkov v predmetnom bytovom dome mali byť poukazované jemu ako pôvodnému správcovi. S momentom odovzdania a prevzatia výkonu správy potom sťažovateľ spája aj plynutie premlčacích lehôt.

4.4 Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktoré formálne odkazuje na minimálnu mzdu, v kontexte napadnutého rozsudku krajského súdu za ústavne neudržateľné. Podľa sťažovateľa toto rozhodnutie vykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti

a nie je ani náležite odôvodnené v kontexte skutočností uvádzaných v rozsudkoch krajského súdu a okresného súdu.

4.5 Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd ako súd dovolací a krajský súd ako súd odvolací (ktorý potvrdil rozhodnutie okresného súdu) porušili jeho právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy.

5. Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„1/ Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 3 Cdo 75/2018 zo dňa 25. 09. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19 Co 116/2017 zo dňa 28. 09. 2017 porušil základné právo spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o. Bardejov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. pod sp. zn. 3 Cdo 75/2008 zo dňa 25. 09. 2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19 Co 116/2017 zo dňa 28. 09. 2017 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3/ Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania ako ja náhradu trov právneho zastupovania.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8.1 Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10.1 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

II.A K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

13. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti selektívne rozoberal skutkové zistenia okresného súdu. Následne na predmetné skutkové okolnosti prezentoval svoj právny názor, s ktorým sa konajúce všeobecné sudy nestotožnili, a preto podľa názoru sťažovateľa porušili jeho základné právo na súdnu ochranu.

14. Ústavnému súdu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, listiny, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie a iné),

resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s jeho právomocami, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011). Úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda nie je preskúmavať príslušné právne predpisy a prax všeobecných súdov *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované alebo sa dotkli toho-ktorého sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy alebo ratifikovanej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

15. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať [§ 185 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“)], byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 188 ods. 2 CSP) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 191 ods. 2 CSP; m. m. III. ÚS 60/04). Do obsahu tohto práva však nepatrí právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

16. Vo vzťahu k odvolaniu sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol: „... podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán konania a taktiež úplne a jasne vysvetlil čo ho viedlo k nevykonaniu žalobcom navrhnutých dôkazov, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám konania ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán konania na súdnu ochranu, túto stranám konania poskytol v požadovanej kvalite.

Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 04.05.2017 (čl. 247-250) možno bezpečne vyvodiť záver, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v súlade s § 188 a násl. CSP, a na takto zákonne vykonaných dôkazoch postavil svoje správne skutkové a právne závery.

Ostatná v odvolaní žalobcom uvádzaná argumentácia je iba zhrnutím jeho právnej argumentácie predostretej v priebehu konania na súde prvej inštancie, a na ktorú súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom reagoval vo svojom rozhodnutí.“

17. K jednotlivým skutkovým okolnostiam, ktoré sťažovateľ zopakoval aj vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, krajský súd parafrázoval rozsudok okresného súdu a uviedol: „Súd v prvom rade poukázal na skutočnosť, že predmetné súdne konanie bolo prerušené do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4C/4/2007 s tým, že v predmetnom konaní sa bude riešiť otázka, kto bol správcou bytového domu v období, ktoré je predmetom tohto konania. V uvedenom konaní sa súd vysporiadal s otázkou zvolania, priebehu a výsledkov hlasovania schôdze vlastníkov bytov, ktorá sa uskutočnila dňa 21.12.2005 a dospel k záveru, že výsledky hlasovania tejto schôdze a výpoveď daná žalobcovi sú platné, pričom konštatoval, že napádať hlasovanie alebo uznávaniaschopnosť schôdze patrí výlučne vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru, nie však správcovi.

Napriek vyššie opísanému súdnemu rozhodnutiu, súd prvej inštancie aj v predmetnom konaní vykonal dokazovanie ohľadne priebehu schôdze vlastníkov bytov

v bytovom dome H/3 dňa 21.12.2005 a po oboznámení sa so zápisnicou zo schôdze vlastníkov bytov zo dňa 21.12.2005, prezenčnej listiny zo schôdze konanej dňa 21.12.2005, samotnej písomnej výpovede, dospel k záveru, že predmetná schôdza prebehla v súlade so zákonom a výsledky hlasovania, vrátane schválenia výpovede zmluvy o správe žalobcovi a schválenie nového správcu bytového domu BARDBYT, s.r.o., sú platné. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že na schôdzi konanej dňa 21.12.2005 za výpoveď zmluvy o výkone správy so žalobcom hlasovala nadpolovičná väčšina, t. j. 13 z 24 vlastníkov bytov bytového domu. Písomná výpoveď zmluvy o výkone správy bola žalobcovi doručená dňa 22.12.2005 a nikto z prehlasovaných vlastníkov bytov nedal na súd žalobu o neplatnosť rozhodnutia väčšiny vlastníkov bytov. V zmysle písomnej výpovede začala dňom 01.01.2006 plynúť šesťmesačná výpovedná lehota a skončila dňa 30.6.2006 a od dňa 01.07.2006 novým správcom bytového domu sa stal BARDBYT s.r.o. Zo zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov zo dňa 21.12.2005 bolo zistené, že zmluvu o výkone správy so spoločnosťou BARDBYT, s.r.o. schválila nadpolovičná väčšina, t. j. 13 vlastníkov bytov, nikto z vlastníkov bytov nebol proti a dvaja vlastníci bytov sa zdržali hlasovania.

Ďalej súd uviedol, že žalobca sa domáhal vo viacerých súdnych konaniach od rôznych vlastníkov bytov v bytovom dome H/3 zaplattenia za služby, ktoré im mal poskytovať ako správca bytového domu v období po 01.07.2006, pričom aj v týchto konaniach sa ako predbežná otázka posudzovala otázka platnosti výpovede zmluvy o výkone správy schválenej na schôdze vlastníkov bytov dňa 21.12.2005, pričom súdy, či už súd prvej inštancie alebo odvolací súd, konštatovali platnosť výpovede zmluvy o výkone správy (napr. rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4C/231/2006 zo dňa 14.07.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/127/2011 zo dňa 24.10.2012, napr. rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5C/4/2007 zo dňa 04.02.2016)...

Keďže súd prvej inštancie v zmysle vyššie uvedeného dospel k záveru o platnosti výpovede zmluvy o výkone správy žalobcovi, žalobe žalobcu voči žalovanej v 1. rade, ako vlastníčke bytu v bytovom dome H/3, nemohol vyhovieť, lebo žalobca od 01.07.2006 nie je správcom bytového domu H/3, pričom od žalovanej v 1. rade sa domáhal zaplattenia úhrad za služby spojené s užívaním bytu za obdobie november 2006 až august 2007. Žiadať plnenia za služby spojené s bývaním od vlastníka bytu v bytovom dome môže iba správca bytového domu, ktorým je od 01.07.2006 žalovaný v 2. rade, a teda žalobca nie je aktívne

legitimovaný na uplatnenie tohto plnenia na súde. Zmena v osobe správcu nemôže byť na ujmu vlastníkom bytov, ako to ustanovuje § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Zb.

Ďalej súd, vzhľadom na zistený skutkový stav skúmal, či zo strany žalovanej v 1. rade nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobcu, keďže tento mal aj bez platnej zmluvy o výkone správy po 01.07.2006 poskytovať žalovanej v 1. rade služby ako správca bytového domu. Avšak, po vykonanom dokazovaní mal súd zato, že ani z titulu bezdôvodného obohatenia nebolo možné žalobe voči žalovanej v 1. rade vyhovieť. Žalovaná v 1. rade mala s účinnosťou od 01.07.2006 uzatvorenú platnú zmluvu o výkone správy bytového domu so žalovaným v 2. rade, tomuto správcovi bytového domu uhrádzala platby spojené s užívaním bytu, a zo strany žalovanej v 1. rade nebola voči žalobcovi naplnená žiadna skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka...

Pokiaľ žalobca žiadal z dôvodu dobrých mravov neprihliadnuť na námietku premlčania zo strany žalovaného v 2. rade, tak súd prvej inštancie poukázal nato, že bol to práve žalobca, ktorý nesplnil svoje povinnosti, ktoré mu ukladá zákon č. 182/1993 Z.z., a to neodovzdal správu bytového domu H/3 žalovanému v 2. rade a ďalej svojvoľne napriek vôli vlastníkov bytov činil úkony, ktoré činiť už nemal, pretože nebol správcom bytového domu H/3 a spôsobil tak zbytočné dlhoročné problémy nielen žalovanému v 2. rade, ktorý tak nemohol správu bytového domu vykonávať, ale aj vlastníkom bytov v bytovom dome. Žalobca nie je v právnom postavení, vyžadujúcom poskytnutie ochrany inštitútom upravenom v § 3 Občianskeho zákonníka. Naopak, dlhoročne dobré mravy porušoval a ak sa domáha takejto ochrany, tak bezdôvodne. Žalovaný v 2. rade prijímal platby od vlastníkov bytov ako správca daného bytového domu, v súlade s právom ako jediný oprávnený subjekt. Žalobca nemal právo poskytovať od 01.07.2006 vlastníkom bytového domu H/3 akékoľvek plnenia, spojené s výkonom správy daného bytového domu, pretože odvtedy už nebol správcom tohto bytového domu...

Ohľadne námietky žalobcu, že plnenie je viazané na odovzdanie a prevzatie správy súd uviedol, že z obsahu spisu 4C/4/2007 je zrejmé, že žalobca napriek tomu, že vedel o schôdzi vlastníkov bytov bytového domu H/3 zo dňa 21.12.2005, zo zápisnice, ktorá mu bola doručená dňa 22.12.2005, bola mu zároveň doručená aj výpoveď zmluvy o výkone správy s ním ako správcom bytového domu a o tom, že vlastníci uzavreli zmluvu o výkone

správy v danom bytovom dome so žalovaným v 2. rade s účinnosťou od 01.07.2006, nepodal žalobu o určenie neplatnosti výpovede, čoho dôsledkom bola tá skutočnosť, že k 30.6.2006 nastali účinky výpovede a od 01.07.2006 bol správcom bytového domu H/3 žalovaný v 2. rade. Žalobca tak svojvoľne a v rozpore so zákonom č. 182/1993 Z. z. nesplnil svoje povinnosti, ktoré daný právny predpis ukladá doterajšiemu správcovi a v rozpore so zákonom vykonával činnosť, ktorú mal vykonávať iba správca (žalovaný v 2. rade) a ktorý nemal žiadne podklady, písomnosti a všetko ostatné potrebné na vykonávanie správy. Žalobca v rozpore s § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. neodovzdal správu bytového domu žalovanému v 2. rade a jeho námietka, že až rozhodnutím súdu sa dozvedel, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil nie je zmysluplná. Súd iba deklaroval svojim rozhodnutím to, čo určuje zákon správcovi urobiť po skončení výkonu správy...

K námietke žalobcu, že v súvislosti s ukončením výkonu správy jedným správcom a nastúpením druhého správcu sa podľa zákona č. 182/1993 Z. z. založili tzv. synalagmatické záväzky súd uviedol, že žalobca a žalovaný v 2. rade neboli v žiadnom vzájomnom podnikateľskom vzťahu a ich vzájomné vzťahy súvisiace s § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. sa týkali iba toho, čo mal žalobca ako doterajší správca žalovanému v 2. rade ako novému správcovi odovzdať.“

18. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu a okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti predmetného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne

nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

19. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vlastne len zopakoval argumentáciu, ktorú už predniesol pred okresným súdom a ktorú len bez akejkoľvek súvislosti s konkrétnymi okolnosťami doplnil o všeobecné citácie judikátov ústavného súdu týkajúcich sa základného práva na súdnu ochranu. Ústavný súd podotýka, že právne názory, najmä čo sa týka odovzdávania správy bytového domu (ktoré sú stručne zhrnuté v bode 4.3), prezentované sťažovateľom nemajú vôbec žiadny podklad v zákone o vlastníctve bytov, a teda všeobecné súdy konali správne a zákonne, ak sa s týmito sťažovateľom prezentovanými právnymi názormi nestotožnili.

20. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal s každou vznesenou námietkou sťažovateľa, ktorý dostal adekvátnu odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku krajského súdu.

21. Ústavný súd preto konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

22. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu o procesnej neprípustnosti svojho dovolania z dôvodu, že sa týka peňažného plnenia, ktoré neprekračuje výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby.

23. Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017) vyplýva, že otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú. Postup súdu v súlade so zákonom preto ani nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia práva sťažovateľa.

24. Ústavný súd považuje v tomto bode za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Ako už bolo uvedené, otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016).

25. Vychádzajúc z už uvedenej judikatúry, v zmysle ktorej posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je výlučne v právomoci najvyššieho súdu, sa teda úloha ústavného súdu v tejto veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v predmetnom uznesení dostatočným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania.

26. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, ako aj vytvárať určitý procesný filter zabraňujúci neúmernej litigačnej záťaži najvyššieho súdu v prípade, ak vec *prima facie* nedosahuje intenzitu odôvodňujúcu zásah z pozície dovolacieho súdu, pričom vzhľadom na ich jednoznačné vyjadrenie dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované.

27. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 7 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) vyplýva, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa odôvodnil s poukazom na to, že podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP (ktorý je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*) dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je

prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v § 422 ods. 1 CSP je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

28. Najvyšší súd ďalej uviedol (bod 8 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal zaplatenia sumy 51 915 Sk, t. j. sumy 1 723,26 €, v čase, keď bola výška minimálnej mzdy suma 269 €; desaťnásobok tejto sumy je vo výške 2 690 €. S ohľadom na už uvedené konštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa teda týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby a keďže je prípustnosť dovolania v danom prípade vylúčená § 422 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie sťažovateľa odmietol.

29. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

30. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie ani v najmenšej miere nesignalizuje príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohla viesť k záveru o vyslovení ich porušenia. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2019